

woordiger van de Commissie is verzoekster gedwongen geweest de overeenkomst uit te voeren, hoewel het doel ervan — ontwikkelingshulp voor Somalië — kennelijk volledig achterhaald was. Was verzoekster onmiddellijk uit Somalië teruggetrokken, dan had de door haar geleden vermogensschade kunnen worden vermeden.

Beroep, op 20 juli 1998 ingesteld door A. van Meuter tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-109/98)

(98/C 312/38)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 20 juli 1998 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door A. van Meuter, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door O. Eben en J.-M. Bievez, advocaten te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van J. Tonnar, advocaat aldaar, Rue du Fossé 29, Esch-sur-Alzette.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- de door het tot aanstelling bevoegde gezag op 10 oktober 1997 genomen tuchtmaatregel van terugzetting van rang D 1, salaristrap 8, in rang D 2, salaristrap 8, nietig te verklaren en herplaatsing in zijn vroegere rang te gelasten,
- de beëindiging van de tuchtprocedure tegen verzoeker te gelasten,
- te gelasten dat jegens verzoeker geen enkele andere tuchtmaatregel wordt genomen,
- de Commissie in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Bij het bestreden besluit nam het tot aanstelling bevoegde gezag per 1 november 1997 jegens verzoeker de tuchtmaatregel van terugzetting van rang D 1, salaristrap 8, in rang D 2, salaristrap 8, op grond dat verzoeker niet had voldaan aan zijn verplichting om zich te onderwerpen aan de medische controle waartoe hij zich had verbonden en dat hij het vertrouwen van het tot aanstelling bevoegde gezag had beschaamd.

Volgens verzoeker kan hij niet worden teruggezet in rang. Ondanks uitstekende beoordelingsrapporten en het feit dat hij is geslaagd voor een vergelijkend onderzoek, werd hij nooit bevorderd. Terugzetting in rang komt erop neer dat verzoeker, nadat hij eerder niet werd bevorderd, voor dezelfde feiten een tweede maal wordt gestraft.

Verder vormt het nemen van een tuchtmaatregel zonder dat verzoeker over zijn medisch dossier beschikt, een schending van het recht van verweer. Dat het tot aanstelling bevoegde gezag kennis heeft van gegevens over zijn gezondheidstoestand, levert bovendien schending op van het medisch geheim, dat absoluut en van openbare orde is.

Ten slotte heeft verweerster de dwingende termijnen van artikel 7 van de tuchtprocedure niet nageleefd: door drie en een half jaar na de inleiding van de tuchtprocedure een tuchtmaatregel te nemen, wordt kennelijk een redelijke termijn overschreden. Gelet op deze overschrijding kan geen enkele tuchtmaatregel meer worden genomen en moet de tuchtprocedure worden beëindigd.

Beroep, op 23 juli 1998 ingesteld door Mannesmannröhren-Werke AG tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-112/98)

(98/C 312/39)

(Procestaal: Duits)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 23 juli 1998 beroep tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door Mannesmannröhren-Werke AG, gevestigd te Mülheim a.d.R. (Duitsland), vertegenwoordigd door het advocatenkantoor Bruckhaus Westrich Heller Löber, gevestigd te Düsseldorf (Duitsland), domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij Bonn & Schmitt, advocaten aldaar, Val Ste Croix 7.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

1. de beschikking volledig nietig te verklaren;
2. subsidiair, artikel 2 van de beschikking nietig te verklaren;
3. verweerster in de kosten van het geding te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

In het kader van een opsporingsonderzoek naar gestelde schendingen van artikel 85 van het EG-Verdrag door producenten van stalen buizen richtte de Commissie tot verzoekster de bestreden beschikking, waarbij verzoekster enerzijds werd gelast binnen 30 dagen de in de bijlage bij de beschikking genoemde inlichtingen te verstrekken en anderzijds, bij gebreke van mededeling van die inlichtingen, een dwangsom van 1 000 ECU per dag vertraging te betalen.

Verzoekster klaagt erover, dat verweerster de bestreden beschikking heeft gegeven zonder haar vooraf rechtens genoegzaam te horen. Daardoor zou de voorafgaande procedure niet regelmatig zijn verlopen, hetgeen schending van artikel 11, lid 5, juncto artikel 16, lid 2, van Verordening nr. 17 oplevert. Verder zou verweerster hebben nageleden, verzoekster op passende wijze inzage te verlenen in de stukken die zij voor de voor verzoekster zeer bezwarende beschikking heeft gebruikt, en waarop die beschikking is gebaseerd. Daardoor zou inbreuk zijn gemaakt op de in de arresten „Solvay”⁽¹⁾ en „ICI”⁽²⁾ geformuleerde beginselen. Ten slotte wordt nog gesteld, dat artikel 190 van het EG-Verdrag is geschonden doordat de beschikking formeel geen motivering ter zake van de vereiste „noodzakelijkheid” bevat.

Bovendien is verzoekster reeds volgens het zogenoemde arrest „Orkem”⁽³⁾ niet verplicht te antwoorden op vragen

die ertoe zouden kunnen leiden dat zij zich in een kwaad daglicht stelt. Verzoekster is daarnaast evenwel nog van mening, dat zij met een beroep op artikel 6, lid 1, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (EVRM), waarvan de waarborgen als fundamentele beginselen van het Gemeenschapsrecht voorrang hebben boven de gewone rechtsregels van Verordening nr. 17, rechtmatig kan weigeren enige handeling te stellen waarmee zij zich in het opsporingsonderzoek rechtstreeks in een kwaad daglicht zou moeten stellen. Het recht om zichzelf niet in een kwaad daglicht te moeten stellen, zou bovendien ook als een inbreuk op het door artikel 6, lid 2, van het EVRM gewaarborgde vermoeden van onschuld of op de door artikel 10 van het EVRM beschermde negatieve vrijheid van meningsuiting zijn aangemerkt. Verzoeksters recht, zich niet door enige handeling zelf in een kwaad daglicht te moeten stellen, vloeit niet enkel voort uit het Gemeenschapsrecht, maar tegelijkertijd en daarnaast ook uit het in zoverre niet buiten werking gestelde Duitse recht.

Door onmiddellijk een dwangsom per dag vast te stellen, heeft verweerster de daarvoor geldende, in twee fasen verloopende procedure niet in acht genomen en zich inzonderheid niet gehouden aan haar verplichting tot mededeling van punten van bezwaar en tot het horen van de betrokkene alvorens een hoge dwangsom per dag vast te stellen, en aan de andere procedurele verplichtingen.

Daarbij komt dat verweerster, door de dwangsom te bepalen op de hoogste rekeneenheid, te weten 1 000 ECU, het evenredigheidsbeginsel heeft geschonden en misbruik heeft gemaakt van haar discretionaire bevoegdheid. Verzoekster zou zeven van de elf in het kader van het verzoek om inlichtingen gestelde vragen omstandig hebben beantwoord. Zij zou niet verplicht zijn geweest de overige vier vragen te beantwoorden, daar zij zich dienaangaande kon beroepen op haar recht zichzelf niet in een kwaad daglicht te moeten stellen.

(¹) Zaak T-30/91, Jurisprudentie 1995, blz. II-1821.

(²) Zaak T-36/91, Jurisprudentie 1995, blz. II-1847.

(³) Zaak 374/87, Jurisprudentie 1989, blz. 3282.

Beroep, op 23 juli 1998 ingesteld door P. Clausen tegen Raad van de Europese Unie

(Zaak T-113/98)

(98/C 312/40)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 23 juli 1998 beroep ingesteld tegen de Raad van de Europese Unie door P. Clausen, wonende te Terhulpen (België), vertegenwoordigd door J.-N. Louis, V. Leclercq, A. Tornel en F. Parmentier, advocaten te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij Fiduciaire Myson Sàrl, Rue de Cessange 30.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van de Raad van 6 oktober 1997 houdende afwijzing van het verzoek om

terugbetaling van dat gedeelte van de naar de communautaire pensioenregeling overgeschreven pensioenrechten dat buiten beschouwing is gelaten bij de berekening van de voor het statutair pensioen mee te tellen pensioenjaren volgens artikel 11, lid 2, van bijlage VIII van het statuut;

- de Raad te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en argumenten zijn dezelfde als in zaak T-103/98, Kristensen/Raad (¹).

(¹) PB C 299 van 26.9.1998, blz. 36.

Beroep, op 29 juli 1998 ingesteld door I. L. Andersen tegen Raad van de Europese Unie

(Zaak T-118/98)

(98/C 312/41)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 29 juli 1998 beroep ingesteld tegen Raad van de Europese Unie door I. L. Andersen, wonende te Rungsted Kyst (Denemarken), vertegenwoordigd door J.-N. Louis, V. Leclercq, A. Tornel en F. Parmentier, advocaten te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij Fiduciaire Myson Sàrl, Rue de Cessange 30.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van de Raad van 6 oktober 1997 houdende afwijzing van het verzoek om terugbetaling van dat gedeelte van de naar de communautaire pensioenregeling overgeschreven pensioenrechten dat buiten beschouwing is gelaten bij de berekening van de voor het statutair pensioen mee te tellen pensioenjaren volgens artikel 11, lid 2, van bijlage VIII van het statuut;

- de Raad te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en argumenten zijn dezelfde als in zaak T-103/98, Kristensen/Raad (¹).

(¹) PB C 299 van 26.9.1998, blz. 36.